

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupen JUDr. Pavlem Ondrou, advokátem se sídlem Celetná 26, Praha 1, proti žalované: **Kancelář prezidenta republiky**, Praha – Hrad, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. května 2011, č. j. 3511/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. května 2011, č. j. 3511/2011, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 922,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Pavla Ondry, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. května 2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 3. května 2011, č. j. 2868/2011, jímž žalovaný odmítl žalobci poskytnout informace podle jeho žádosti ze dne 19. 4. 2011. V žalobě žalobce namítl, že jím požadované informace nelze hodnotit jako vzniklé bez použití veřejných prostředků, které byly předány osobou, již takovou povinnost zákon neukládá.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky žalobce a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání dne 29. dubna 2014 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit.

Z obsahu spisu, předloženého žalovaným, je zřejmé, že žalobce doručil žalovanému dne 21. 4. 2011 žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádal o informace týkající se udělení milosti Ing. J. K. Tázał se 1. Co jsou konkrétně "složité rodinné poměry odsouzeného", které hrály roli při udělení milosti? 2. Kdo konkrétně vypracoval posudek VŠE, který byl podpůrným argumentem pro udělení milosti? Co jsou závěry tohoto posudku? Kdo si posudek objednal? Žádám zároveň o kopii tohoto posudku. 3. Jakou váhu měl při úvaze o udělení milosti fakt, že ministryně Kovářová sice v minulosti podala stížnost ve prospěch pana K., ale Nejvyšší soud ji jednoznačně zamítl jako neodůvodněnou?

Tuto žádost odmítla Kancelář prezidenta republiky rozhodnutím ze dne 3. 5. 2011, č. j. 2868/2011, v němž uvedla, že podle čl. 62 písm. g) Ústavy České republiky prezident republiky odpouští a zmírňuje tresty uložené soudem, nařizuje, aby se trestní řízení nezahajovalo, a bylo-li zahájeno, aby se v něm nepokračovalo, a zahlazuje odsouzení. Z toho plyne, že jde o výlučné osobní právo prezidenta republiky s tím, že v Ústavě České republiky není uvedena žádná povinnost vztahující se k důvodům, které vedou prezidenta republiky k udělení milosti. Přes to se prezident republiky již v roce 2003 rozhodl vždy krátce uvést své důvody, které ho vedou k udělení milosti. Je to však výlučně jeho osobní názor, který čerpá z jeho poznatků a jemu dostupných podkladů, zejména ze žádosti o milost samotných odsouzených, jejich rodin či partnerů, přátel a dalších osob, které jsou o případu informovány, dále soudních spisů, rozsudků, znaleckých posudků, lékařských zpráv apod. V souvislosti se žádostí žalobce povinný subjekt upozornil na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, kde se uvádí, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Vzhledem k tomu, že požadavek o vysvětlení se vztahuje přímo k žádosti o milost odsouzeného, včetně dalších podkladů týkajících se posudku, který byl součástí žádosti o milost, nelze ve smyslu jak čl. 62 Ústavy České republiky, tak zákona o svobodném přístupu k informacím, pozdějších předpisů, vyhovět, protože jde o informace, které nevznikly při použití veřejných prostředků. Pro úplnost je nutné sdělit, že prezident republiky každoročně vybírá kandidáty na udělení milosti z více než dvou tisíců žádostí. Je to proces obtížný. Vždy existuje několik argumentů pro udělení milosti a stejně tolik argumentů proti. Udělení milosti není jednoznačnou záležitostí a rozhodně nejednoduchým rozhodnutím. Prezident se v každém jednotlivém případě snaží postupovat pečlivě a zodpovědně.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Ca 179/2002 a uvedl, že pokud tedy Kancelář nějakou korespondenci či jiné písemnosti obdržela, od toho okamžiku byly na činnosti spojené s jeho nakládáním, či archivací a obdobnými úkony vynakládány veřejné

prostředky. Tím padá odůvodnění, že na požadované informace nebyly vynaloženy veřejné prostředky. I kdybychom připustili, že informace požadované pod body 1 a 2 nevznikly za použití veřejných prostředků, rozhodně nelze pod tuto kategorii zahrnout otázku číslo 3. Prezidentovo rozhodnutí, výkon pravomocí i činnost prezidentského aparátu jsou jednoznačně financovány z veřejných peněz.

Toto odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 5. 2011, v němž odvolací orgán uvedl, že Právo prezidenta republiky udělovat milost vyplývá z ustanovení čl. 62 písm. g) Ústavy České republiky, přičemž Ústava České republiky ani žádný jiný právní předpis nestanoví podmínky, které vedou prezidenta republiky k udělení milosti. Jde výlučně o osobní právo prezidenta republiky, přičemž důvody udělení milosti jsou ponechány ke zvážení prezidentu republiky. Požadavky odvolatele se týkají dokladů, které nevznikly činností Kanceláře prezidenta republiky. Sloužily toliko jako podklad k osobnímu rozhodnutí prezidentu republiky a na jejich vznik neměla Kancelář prezidenta republiky žádný vliv. V této souvislosti odvolací orgán vychází z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění úkolů vznikly jeho činností.

Žalobce v žalobě uvedl, že je přesvědčen o tom, že informace, které požadoval, by měly být veřejné. Žalobce je novinářem píšícím pro deník Hospodářské noviny a získáním těchto informací sledoval pouze a jen naplnění role médií (práva veřejnosti na informace o činnosti jednotlivých složek moci státu) jako „hlídacího psa“ demokracie. S argumentací obou naříkaných rozhodnutí hodnotících požadované informace jako informace „vzniklé bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá“ se žalobce nemůže ztotožnit. Byla-li by taková argumentace správná, úřad prezidenta by nemohl být nijak kontrolován veřejností, což je dle názoru žalobce v rozporu s demokratickými principy fungování moderního státu.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V podané žalobě žalobce polemizoval s použitím ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

V projednávané věci je zřejmé, že taková argumentace se objevila v odůvodnění rozhodnutí vydaném v I. stupni s tím, že se týká posudku, který byl součástí žádosti o milost. Odvolací orgán v podstatě tuto argumentaci převzal a doplnil ji odkazem na ust. § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud dospěl k závěru, že ani jedno z rozhodnutí neobstojí z hlediska přezkoumatelnosti. Z původní žádosti žalobce je zřejmé, že žalobce žádal o poskytnutí informací trojího různého druhu. Argumentaci použitou povinným subjektem lze však použít jen ve vztahu k druhé otázce, položené žalobcem, tedy *„Kdo konkrétně vypracoval posudek VŠE, který byl podpůrným argumentem pro udělení milosti? Co jsou závěry tohoto posudku? Kdo si posudek objednal? Žádám zároveň o kopii tohoto posudku.“* Jedině tam bylo možno argumentovat ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, s tím, že tento posudek vznikl bez použití veřejných prostředků a který byl předán osobou, které zákon takovou

povinnost neukládá. Pouze a právě v této věci má tak soud za to, že úvaha a závěr žalovaného jako povinného subjektu byly správné a žalovaný důvodně a v souladu s citovanou normou žádost žalobce o informace ohledně posudku odmítl.

Tuto argumentaci však nelze použít na vyřízení dalších dvou částí žádosti žalobce o poskytnutí informací. Současně nezbyvá než konstatovat, že ani povinný subjekt, ani odvolací orgán se s těmito částmi žalobcovy žádosti vůbec nevypořádaly. Ohledně otázky na složité rodinné poměry odsouzeného není v odůvodnění ani jednoho z rozhodnutí uvedeno nic, a totéž platí o otázce, jakou váhy měl při úvaze o udělení milosti fakt, že ministryně spravedlnosti podala stížnost ve prospěch odsouzeného, ale Nejvyšší soud ji zamítl. K těmto záležitostem se žalovaný vyjádřil v podstatě až ve svém vyjádření k žalobě a rovněž při jednání soudu s tím, že složité rodinné poměry odsouzeného spadají pod ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a že záležitost významu neúspěšné stížnosti k Nejvyššímu soudu vůbec nemohla být podřazena pod zákon o svobodném přístupu k informacím, protože Kancelář prezidenta republiky nemohla mít vědomost o vnitřních úvahách prezidenta republiky. Podstatné však je to, že tyto úvahy a závěry se v odůvodnění rozhodnutí vydaných Kanceláří prezidenta republiky vůbec nenacházejí a jejich absence nemohla být nahrazena žádným dodatečným vyjádřením žalované. Z tohoto důvodu jsou obě rozhodnutí žalované nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o napadené rozhodnutí, odvolací orgán jen převzal argumentaci povinného subjektu a sám ji doplnil odkazem na ust. § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, ovšem podle názoru soudu zcela nepřipadně. Citovaná norma na projednávanou věc nedopadá a žalovaný nijak nevyložil, proč a jak by měla být na tuto věc použita.

Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž se žalovaný vypořádá se žádostí žalobce o informace v celém rozsahu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč (do 31. 12. 2012) a za jeden úkon právní služby za 3100,- Kč (od 1. 1. 2013), a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, dále zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 11 922,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Pavla Ondry, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková